ממתני' דקתני מילה ורב תני החה כמו

כן נמי נימא התם דמאי מיצה החה אבל

בהך דמייתי הכא לא מצי למימר הכי

דהא קתני ואחד עולת העוף דלא שייכא

נה הזאה ועל כרחך מינה דוקא: ואכזר רב פפא מיצוי חמאת העוף.

בפ' איזהו מקומן (זבמים דף נב.) גבי פלוגמא דר' ישמעאל ור' עקיבא וקאמר

דשיריים מעכבין ס דאחטאת העוף קאי:

התם שיריים מעכבין יואמר רב

וכולו

והתניא יומסלתה ומשמנה על כל לבונתה

פרט שחסרה סלתה וחסרה שמנה וחסרה

לבונתה אמרי התם כתיב והנותרת קרא יתירא

לבונות אבון השמואל ס (ור' אבין) לרב פתיב מתיב אבוה דשמואל ס

ם כתיב מתיב אבוה דשמואג יינו אבין) אב הוגא ייאחד חמאת העוף ואחד עולת העוף ישמלקן ומיצה דמן חוץ למקומן פסול ואין בו כרת חוץ לזמנן פיגול וחייבין עליו כרת קתני מיצה דמן הוא מותיב לה והוא מפרק

לה לצדדין קתני גופא תנא דבי רבי ישמעאל שאם נשאר בדם והא תנא דבי רבי ישמעאל

הנשרפין. הן קדשי קדשים ואין בהן ⁰ היתר לכהנים והואת (זריקת) דמן קובען לפיגול אם חישב עליהן בשעת שחיטה וכיון דלית בהו היתר לכהנים מועלין בהן בבית הדשן במקום שריפתן: עד שיותך הבשר שיו. עד שיתעכל הבשר שנעשה אפר דהיינו מלותן: העולה. וכל הני דמתני׳ בקדשי קדשים מיירי: ואין מועלין בעורה. דשל כהנים הוא דכתיב עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה (ויקרא ז): ומועלין בכשר עד שסלא לבים הדשן. דכליל

הוא: חטאם ואשם וכו' ואין מועלין בכשר. דכיון דמורק הדם הותר הבשר לכהנים דקדשי קדשים נינהו: אבל מועלין בלאמורין. עד שימעכלו במובח

ויצא האפר לבית הדשן דנעשית מלותו: שמי הלחם מועלין בהן משהוקדשו. בפה: קרמו בסנור. דהיינו תחילת ^{מ)} עשייתן וההוא קרומא חשיב להכשיר

יז ונפסל בטבול יום וכו' כמו שחיטה דקדשי קדשים והכא ליכא בלינה משום דשתי הלחם אין נאכלין לא פחוח ⁽²⁾ משנים ולא יותר על שלשה יח: ולשחוע עליהן הוכח בטבול יום וכו' בקרמו מיקרי לחם: נורף הדם. של כבשים: חייבין עליהן הוכח בלחם ווהקרא מני הלחם ואמרינן (מנחות דף סב.) על בסמוך וכיון דקרמו מיקרי לחם: נורף הדם. של כבשים: חייבין עליהן. על שתי הלחם משום פגול אם חישב בשעת שחיטה לאכול הלחם חוך לומנו משום דכבשים מפגלין את הלחם: ואין כהן מעילה. דיש בהן שעת

דהכי קיימא לן (מנחות דף ק:) לחם הפנים נאכל (ג) לשמונה לתשעה לעשרה ה: ולפדר פידרו על גבי השלחן. וכל זמן שלא קרם אינו קרוי לחם:

קרבו הבזיכין. דהיינו המתירין חייבין עליו משום פגול שאם חישב עליו בשעת הקטרת הבזיכין הריני מקטיר על מנת לאכול הלחם חוץ לאמנו הוקבע הלחם

בפגול דכי היכי דוריקת דם דבחתה דהיינו תתיריה קובעת בפגול ובנותר ובטתא ה"י קבעה הקטרת הבזיכין ללחם הפנים בכל הני: ואין בו מעילה. שהרי יש בו שעת היתר לכהנים: המנחות מועלין כהן משהוקדשו. בפה: אבל מועלין בקומך. עד שישרף כולו ויצא לבית הדשן כדין אימורי קדשים לפי שהקומך כליל הוא: גב' הנהנה מאפר ספות. היינו לאחר שהרים תרומת הדשן דהכי תנינן במסכת תמיד (דף כח:) שבתחלה כשהוא רוצה לתרום תרומת הדשן היה עולה לראש המוצח ופינה את הגחלים אילך ואילך וחתה את המאוכלות הפנימיות וירד והיינו תרומת הדשן

הגיע לרלפה לבר את הגחלים על גבי רלפה רחוק מן הכבש ג' טפחים היינו מקום שנותנין שם תרומת הדשן והנשאר על גבי המובח היה לובר

את האפר לנד אחד של מזבח ביחד ועושהו עגול כמין תפוח וגבוה כמין כובע ואמריגן התם פעמים שיש עליו שלש מאות כור ואחר כך היה פושט

מחוץ למחנה לבים הדשן ואההוא קאמר הנהנה מאפר תפוח: כולי עלמא לא פליגי דמועלין בהן. שהרי עדיין לא נעשים מלוחו: רבי יוחנן

סבר. כיון דהאי הולאת אפר התפוח לריך בגדי כהונה דההוא ולבש בגדים אחרים [ויקרא ו] היינו בגדי כהונה אלא שפחותין מן הראשונים בקדושתיה קאי ומועלין בו: **חנן מועלין בהן עד שחלא לביח הדשן**. משמע שאף על פי שנתרמה תרומת הדשן מועלין בה: **עד שחראה.** היינו עד הרמת תרומת הדשן אבל אחר שתרם תרומת הדשן אותו הנשאר הוא ראוי ועומד להולאת הדשן ושוב אין בו מעילה והיינו כרב:

את בגדיו ולובש בגדים הפחותין מהן כדתנא דבי רבי ישמעאל (יומא דף כג:) בגדים שבישל בהן קדרה לרבו אל ימווג בהן כום לרבו

היתר לכהנים וכבר נעשית תנותן: לחם הפנים מועלין בהן משהוקדשו. בפה: קרמו בסנור וכר'. כדאתרינן בשתי הלחם והכא נתי ליכא בלינה

פפא מיצוי חמאת העוף איכא בינייהו תרי תנאי זו ואליבא דרבי ישמעאל: מתני׳ עולת העוף מועלין בה ימשהוקדשה נמלקה יהוכשרה ליפסל במבול יום ובמחוָסר כפורים יובלינה ימיצה דמה חייבין סעליו משום פיגול נותר וממָא

יומועלין בה עד שתצא לבית הדשן יפרים הנשרפים ושעירים הנשרפים ימועלין בהן משהוקדשו נשחמו יהוכשרו ליִפסל במבול יום ובמחומר כפורים 'ובלינה

בון, משחוקו שו בשחם יחוכשור ליפסל בטבול יום ובמחוסו כפורים ובלוה הוזה דמן יחייבין עליהן משום פיגול נותר וממא לומועלין בהן בבית הדשן עד שיתיך הבשר יהעולה מועלין בה משהוקדשה נשחמה הוכשרה ליפסל במבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה משנזרק דמה חייבין עליה משום פיגול נותר וממא יואין מועלין זו בעורות יאבל מועלין בבשר עד שתצא לבית הדשן וממא יואשם וזברי שלמי ציבור ימועלין בהן משהוקדשו נשחמו הוכשרו ליפסל

הבאור האם הבוד שלם בבה לבוד להעלין בהן כשהוקן שו גשום הוכשר ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה נזרק רמן חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא © אין מועלין בכשר אבל מועלין באימוריהן עד שיצאו לבית הדשן שתי הלחם במועלין בהן משהוקדשו פקרמו בתנור הוכשרו ליפסל במכול יום ובמחוסר

תהום בועלן בון נוסוווקן שו יקן בו בוגוו הוכשו ליפטל בסבול יום דבחווסו כפורים ח (ובלינה) יולישחום עליהן את הזבח נזרק דמן של כבשים "חייבין עליהן משום פיגול נותר וממא יואין בהן מעילה לחם הפנים "מועלין בו קשהוקדשה יקרם בתנור הוכשר ליפסל במבול יום ובמחוסר כפורים ולהסדר

ם משהוקדשה יקרם בתנור הוכשר ליפסל בטבול יום ובמחוםר כפורים ולהסדר על גבי השולחן קרבו הבזיכין יחייבין ₪ עליו משום פיגול נותר וממא יואין בו מעילה יחמנחות ימועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי יחוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוםר כפורים ובלינה קרב הקומץ יחייבין עליו משום פיגול נותר וממא יואין ובמחוםר כפורים ובלינה קרב הקומץ יחייבין עליו משום פיגול נותר וממא יואין מועלין בשירים אבל ימועלין בקומץ עד שיצא לבית הדשן: גמ' איתמר יוחנק המפר תפוח שעל גבי המזבח רב אמר אין מועלין בו ורבי יוחנן אמר 'מועלין בו לפני תרומת הדשן כולי עלמא לא פליגי דמועלין בו כי פליגי לאחר ימועלין בו לפני תרומת הדשן רב אמר אין מועלין בו הרי נעשה מצותו ור' יוחנן אמר "כיון דכתיב בהן עד שתראה לבית הדשן בהן עד שתצא לבית הדשן קשיא לרב אמר לך רב יו עד שתראה לבית הדשן בהן עד שתצא לבית הדשן מייניי

ח א מיי׳ פי״א מהלכות פסה"מ הל' ח טו יו: מ ב מיי שם פי"ג הלכה ה: ג מיי פ"ב מהלכות מעילה

הלכה ג: יא ד מיי' פ"י מהלכות אבות הטומאה הל' ג ופ"ב מהלכות טומאת אוכליו

ופ״ב מהככות טומחת חוכנין הלכה ז: יב ה מיי' פ״א מהלי פסח״מ הלכה לז: יג ו מיי׳ פי״ג מהלכות י נויי' פי"ג מה פסה"מ הלכה ה: יד ז מיי' פ"ב מר ו מיי׳ פ״ב מהלכות מעילה הלכה ג: מו ח מיי׳ שם הלכה ד: מו ט מיי׳ פ״י מהלכות אבום בנוומאה הל' ג

חבות הסומחה הכי ג ופ״ב מהלכות טומאת אוכלין הלכה ז: יז י מיי' פי״ט מהלכות פסה״מ הלי ג וע״ש: יח כ מיי שם פי"ח הלכה

ב מ מיי׳ שם הלכה ג: בא ג ס מיי׳ שם הל׳ ב והלכה ד: והנכה ד: בב ע פ מיי׳ שם הלכה ו: בג צ מיי׳ שם הלכה ח: בד ק מיי׳ פי״א מהל׳ אכות . הטומאה הלכה יג: בה ד מיי פי"ב מהלי ברו ז נויי פייני פסה"ת הלכה יו: בו ש מיי׳ שם פי״ו ה

בו ש מיי שם פיין הלכה ח: בז ת א מיי פ"ב מהלי מעילה הלכה ח: כח ב מיי פי״א מהלי אבות הטומאה הלכה יג: בש ג מיי פ״ה מהלי ממידין ומוספין הלכה

ל ד מיי׳ פ״ב מהלכות מעילה הלכה ח: מעילה הלכה ח: לא ה מייי שם הלכה ז: לב ו מייי פיייא מהלכות אבות הטומאה הלכה : 27

יג: לג ז מיי׳ פי״ג מהלכות פסס״מ הלכה ו: לד ח מיי פ״צ מהלכות מעילה הלכה ז: מעינה הכנה , לה ט מיי׳ שם הלכה ג: לו י מיי׳ שם הלכה יד ופ״ב מהל׳ תמידין ומוספין

תורה אור השלם

1. װֶבֶּנִיאָהּ אֶל בְּנֵי אַהְרֹן הַכַּהַנִּים וְקָמֵץ מִשָּׁם מְלֹא קמצו מסלתה ומשמנה על בָּל לְבַנְתָה וְהַקְטִיר הַכּהַן אַת אַזְבַרָתַה הַמָּזַבְּחַה

ויקרא ב ב 1. וְלָבֵשׁ הַבּּהַן מִדּוֹ בָד ומכנסי בד ילבש על בשרו הַתְּבְּטָ בּוֹ יְלְבָּשׁ עֵּלְ בְּשְׁוּ תאבל הָאַשׁ אֶת הָעלָה עַל הַמִּוְבַּחַ וְשְׁמוֹ אַצֶּל הַמִּוְבַּחַ: ויקרא וֹ ג

שימה מקובצת

אבוה דרבי אבין תיבת דשמואל נמחק: כן תנאי אליבא אות ו' נמחק: גו עד אינבא אחו וי נמוחק: ען עד שיותך הבשר אות יי נמחק: זן מועלין בעורה אבל: סן וטמא ואין מועלין: חן ובלינה עי׳ תוס׳ זבחים

וכולן חובלינה ע" חוס" זבחים בחוק הוא משום אות ו" וכולן ובלינה ע" חוס" זבחים משהוקדשו קרמו בתנור הוכשרו ליפסל: מן חייבין עליהן משום אות ו" נמחק ואין בהן מעילה אות ו" נמחק המנחות מושלין בהן משהא היינו עבודה קמייתא כדמפרש במנחות וא"מ א"מ מנחת נסכים ומנחת מהנים דליא מקדש ליפסל ביוצא ב"א ארכ"א קמיצה היינו עבודה קמייתא כדמפרש במנחות וא"מ א"מ מנחת נסכים ומנחת מהנים מלי לבד מקדש ליפסל ביוצא נכ"א קמיצה בשא מנחתו מושא בשה מנחת ו" א"ח ש"מ במנחת נסכים ומנחת מהנים מלי לבד מקדש ליפסל ביוצא כמו הכא וו" ב"א מא מנחת נסכים ומנחת מהנים לא שא מנחתו אין חייבין עליהן משום פיגול נותר וממא עד לאחר שיקרב הקומץ כדקאמר הכא ווב"א מהובה לצד (אחד) כדי לסדר המערכה וכמה פעמים שהיה עליו מותר מאפר המערכה שמסלקין לאמצע המובה לצד (אחד) כדי לסדר המערכה וממה פעמים שהיה עליו ת"ק כור ומשם היו תורמין כל יום מלא מתחה והיה מניח אצל המזבח קדה כדשבים והשאר היה צדין להוציא לבית הדשן לפני תרומה הדשן ב" מליגי לאחר תרומת הדשן. לפני תרומה הדשן ב" מליגי לאחר תרומת הדשן מן אותו יום: "ב" מהליג למי מוב מלונין כל יוחבן דקאמר בפ"ב דיומא דבעי בהוצאה הדשן ד" בגדים ובעי כהן כשר לרבנן מצחים מילה ביו אים ליה גליה גבי מליה כיו לאיה ביו שלא ב" הוא מן מן קבוע אונה עבודה שימעלו כה: ורב" יוחנן מאן להוצאה הדשן ד" בגדים ובעי כהן כשר לרבנן מות מ"מ פליג עליה גבי מעילה כיון דאין להוצאת הדשן זמן קבוע אונה עבודה שימעלו כה: ורב" יוחנן האיל הוצא הדשן ב" בניה בורצי היותנן סבר כיון דאין להוצאה הדשן ד" בגדים ובעי כהן כשר לרבנן בדר מית פליג עליה בני מעילה כיון דאין להוצאה הדשן זמן קבוע אונה עבודה שימעלו כה: ורב" יוחנן בהר כיון דאין להוצאה בית היותנן מה כיותנן האומים להוצה ביות בדר שימעלו ב" הב" ויחנון בהר כיון דאין ביות אומים בליג עליה ביו מעילה כיון האין להוצאה ביים בעיר היותנן בהר כיון דאין בדין היותנים הדשן ב" ב" המיליה עליה ביות ביות ב"ד מות מות ב"ד מיותנו בהר כיון דאין בעידה ב"ד מות ב"ד מות ב"ד מיותנו בהר כ"ד היותנו בהר כ"ד ב"ד מות ב"ד מות ב"ד מיותנו בהר כ"ד ב"ד מות ב"ד מיותנו בהר כ"ד ב"ד מות ב"ד מות ב"ד מיותנו בהר כ"ד מות ב"ד מות ב" וכולן בהות שהוה זה והוק האפילו סיל רוב בוא כו יחוק לאפהו כי בי ריושה ולכב בי החואה והקוך במים ובכל להן כם ירובן. דהתם מ״מ פליג עליה גר מעילה כיון דאץ להוצאת הדשן זמן קבוע אינה עבודה שימעלו בה: ורבי יוחנן בה כא דאמר מועלין ואפילו לרכי אלעזר דמכשיר (בעל מום) בהוצאת הדשן יכול (ליהנות) (לסבור כותיה) משום דכיון דצריך בגדי כחונה מצוה היא וא"כ דבר שלא נעשה מצותו היא ומועלין בו: **עד** שתצא לבית הדשו. פ"י וקשיא לרב דלרב אין מועלין בו אלא עד שעת הומה: אימא עד (שתצא) (שתראה) לבית הדשן והיינו שעת הרמה דמאחר תרומת הדשן (אין מועלין באפר) הדשן כל זה חסר מן התוס" איבא עד (שתצא) שהראה (בית הדשף והיינו שעת הרמה דמאחר תרומת הדשך ואין מועלין באפרן הדשן כל זה חסר מן החוס" שבדפוס: ין כיון דברין בגדי כהונה דכתיב ולבש הכהן מדו בד וגר: בקדושתיה: יו) רב אימא עד: ימן ומיצה דמן אלמא אות ה" נמחק: ימן ומיצה לא תיבת דמה נמחק: יון העוף קאי במקום: יוון כולה ויעטל אות ת' נמחק: יוון הבשר. גליון כיון דלשריפה קיימי לא נעשית מצותן עד שיותך הבשר. הר"א ז"ל: יון להכשיר ליפסל בטבול אות ד" נ' נמחק: יוון שלשה. גליון כתב הר"א ז"ל אס יש ספרים שכתוב בלינה קסבר לאחר זמן אכילתו נפסלים בלינה: יוון בלינה. גליון ובספרים שכתוב בהן קסברי אם [לן] לאחר זמן נפסלין. הר"א ז"ל: יכן לעשרה לאחד עשר: וליסדר, לסדרן על:

אמרי הסס כסיב והטוסרס קרא ישירא. דכתיב ביה והטוסרת תרי זימני
המוסרת ממנה^{ש)} והטוחרת מן המנחהי⁰ דשנה עליו הכסוב לעכב פרט לשחסרה השורת ממנה^{ש)} והטוחרת מן המוחרת דהשיריים הן מוחר הקומן ולא המשתע והטוחרת ולא הטוחרת מן הטוחרת דהשיריים הן מוחר הקומן ולא השהיח שלא השוריים הוו שירי שיריים אבל הכא לא כמיב אלא והטשאר לחוד שחסרו השיריים דהוו שירי שיריים אבל הכא לא כמיב אלא והטשאר לחוד

דמשמע שאם נשאר מן הדם ימנה ואם מעכב מועלין בו: פרים הנשרפין ושעירים

לא נשאר אינו מעכב והא דכתיבי תרי מיעוטי במנחה והנותרת ומסלתה חד למלוה וחד לעכב: קסני מיהם ומילה יבו דמה. אלמא דמילוי נמי בחטאת העוף הואיל ומצי מפגל בו כמו בהואה: לצדרין קסני. דשמלקן משמע אתרוייהו אחטאת העוף ואעולת העוף ומיצה יש דמה לא קאי אלא אעולת העוף דלית ביה הואה אלא מילוי אבל חטאת העוף דאיכא הואה מאחר שלא פיגל בהואה לא מצי מפגל במיצוי דמיצוי אינו מעכב: שאם נשאר בדם. דמשמע דשיריים לא מעכבין: והח סנח דבי ר' ישמעחל הסס. בפרק איזהו מקומן (זכמים דף נג.): שיריים מעכנין. דפלוגתא דר' ישמעאל ורבי עקיבא היא דרבי ישמעאל אמר מעכבין ורבי עקיבא אמר אין מעכבין ואמר רב פפא החם דכולי עלמא שיריים דעלמא לא מעכבין והכא בשירי חטאת העוף דהיינו מילוי איכא בינייהו רבי ישמעאל סבר מעכב ר"ע סבר אינו מעכב וקשיא דרבי ישמעאל אדר"י: פרי פנאי אליבא דר׳ ישמעאל. והאי תנא דהכא דתני שאם נשאר סבר אליבא דר׳ ישמעאל דמילוי אינו מעכב: בזתבר' מילה דמה חייבין עליה משום פיגול. דמילוי עולת העוף ידו במקום זריקה דבהמה והואה דחטאת העוף דלא כתיב (א) אלא ונמלה דמו (ויקרא א) וההוא מילוי קבע לה בפיגול אם חישב עליו במליקה להקטירה חוץ לזמנה דכי מילה דמה קרבו מתיריו בפיגול וחייביו עליה כרת וה"ה דבתר מילוי יש בו נותר וטמח: ומועלין כה עד שחלה לכית הדשן. דכיון דכולה כליל ואין בה היתר לכהנים לעולם מועלין בה עד שתישרף כולה שוז ותנטל מאפרה תרומת הדשן דכתיב והרים את הדשן וגו׳כ׳ ושוב כיון שנעשית מלותו אין

א) ומנחות כו.ז. ב) מ"א ל"ג. ה) [מנחות בו], ב) סייח כייג,
 ג) [זכחים מד:], ד) [שם נב.],
 ס) [לייל עליה], ו) שם לה:
 קד:, ו) רש"י ל"ג אבל החוס'
 לעיל גרסי בלינה, ח) [שבועות יא.ז, ע) וויקרא וז, י) וויקרא ית.], ע) [ויקרם ו], י) [ויקרם ב], כ) [ויקרם ו], () היתר לכהנים הס"ד ואח"כ ד"ה הוזה דמן דהואת דמן כו'. ז"ק, מ) נ"א אפייתן וגי' ז"ק, תקונן וההוא כר. ז"ק, נ') [נ"ל בפרק קדשי קדשים חטחת בפרק קדשי קדשים חטחת העוף שמלקן, **מ**) וחחטחת ל"ק,

הגהות הב״ח

(A) רש"ר ד"ה מילה וכו' דלא כמיב בעולת עוף אלא ונמלה: (ב) ד"ה קרמו וכו' לא פחות משני ימים ולא יומר: (ג) ד"ה קרמו במנור יומר: (ג) ד"ה קרמו במנור וכו' לחם הפנים נאכל למשעה לעשרה לאחד עשר הס"ד ומיבת לשמונה נמחק:

גליון הש"ם

גם' כיון דכתיב ולבש. לכאורה צ"ל דכתיב ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים בגדיו ונגש בנגדים חחרים דזה קאי על הולאת הדשן אבל הקרא ולבש הכהן מיירי בתרומת הדשן וע' בתשו' מעיל שמואל בלקוטיו אות

מוסף רש"י

י הוכשרו ליפסל. נתקנו לקנוע פסולין הללו, בטבול יום ובמחוסר כפורים. אס יגעו כהן (זבחים לה:). עד שיתיך הבשר. גרסינן, ול"ג משיותר, דא"כ הוה ליה דבר משיותן, דמ"כ הוה כיה דבר שנעשית מלותו וחין מועלין בו, אבל עד שימיך דאכתי אית בהו לורך עבודת גבוה קרי ביה מקדשי ה' (שם) דכל זמן שלא נעשית מלותן מועלין בהן (שם קד:). המנחות. מנחת מועליו יחיד, מועצין בחין משהוקדשו. לקדושת למיס נת מעילה היא (שבועות יא.). קדשו בכלי. הניא לעורה ונתנה נכלי שרת, הוכשרו. נגמרה קדושתה, ליפסל בטבול יום. וכל לשון הכשר גנת. בטבול יוב לשון מיקון, שממין. לכך (שם).

רבינו גרשום

מיצוי: הכי נמי שאם ניתותר. כשקמץ את המנחה הכי נמי שאם ניתותר שפיר ואי לא לית לז בה. והתניא מסלתה ומשמנה. הוה יכול למימר מסולת ומשמנן מאי מסלתה ומשמנה שיהא כל סולתה ושמנה שלם ואפילו שירים: פרט לשחסר אלמא דחיסור שירים מעכב הכא נמי והנשאר בדם דמיצוי נמי מעכב. לא דמי התם גבי מנחה כתיב והנותרת קרא יתירא דכתיב והנותרת תרי זמני הכתוב בהו לעכב לשחסר: הכא כתיב והנשאר. לחודה משמע שאם נשאר קתני מיהת

שאם נשאר קתני מיהת

אמרייהו אחטאת העוף ומיצה לא במינה מעכב נמי בחטאת העוף הואיל ומצי מפגל בו במיצוי: לצדדין קתני. שמלקה משמע
אתרייהו אחטאת העוף ואינולה העוף ומיצה לא קתני אלא בעולת העוף דלית בה אלא מצי אבל בחטאת העוף לא מצי
מפגל במיצוי ולא מעכב: והא תני דבי ר' ישמעאל התם. בפרק איזהו מקומן של זבחים: שירים מעכבין. דהכי קאמר התם
שירים מעכבין איכא בינייהו י' ישמעאל סבר מעכבין ואמר רב פפא התם דכולי עלמא שירים לא מעכבו והיא במיצוי
חטאת העוף מעכב איכא בינייהו. מר סבר רבי ישמעאל מעכב. ומר סבר ר' עקיבא אינו מעכב וקשיא דר' ישמעאל אדר
ישמעאל: תרי תנאי אליבא דרבי ישמעאל. האי תנא דהכא סבר אליבא דרבי ישמעאל דמיצוי לא מעכב דאמר שאם נשאר
ישמצא: מיצה דמה וההוא מיצור קבע לה בפיגול אם חישב עלה במליקה להקטירה חוץ לזמנה דכי מיצה דמה קרבו מתירין
בה אלא ונמצה דמה וההוא מיצור קבע לה בפיגול אם חישב עלה במליקה להקטירה חוץ לזמנה דכי מיצה דמה קרבו מתירין
דפיגול: ואם אכל שוב ממנה חייב כרת. וה"ה דבתר הכי חייב עליה משום נותר ושמא: ומועלין בה עד שתצא לבית הדשן.
דכיון דכולה כליל ולית בה שעת היתר לכהנים לעולם מועלין בה עד שתישרף כולה ותינטל מאפרה תרומת הדשן כדכתיב
דכייון דכולה כליל ולית בה שעת היתר לכהנים לעולם מועלין בה עד שתישרף כולה ותינטל מאפרה תרומת הדשן כדכתיב
ושעירים את הדשן אם ותאכל האש שוטב מאות מצותה ויוצאה לבית הדשן אל מתוץ למתונה אין מועלין בה: פרים הנשרפים. הוו מרשים ואם השכרה שות שהם הנשרפים. הוו לשי ושם מוצח הוא חישב
ושעירים את הדשן שישים והאים ואיו בהוז הירת לבתנים כלל: והואת דמו מובעת: לפינול לכת האום מואם חישב והררים את הדשן אשר תאכל האש ושוב שנעטת מצותה ויוצאה לבית הדשן אל מחוץ למתנה אין מועלין בה: פרים הנשופים.
ושעירים הנשרפים. הוו קדשי קדשים ואין בהן היתר לכהנים כלל: והואת דמן קובעתן. לפיגול לכרת האוכל מהן אם חישב
עליהן בשעת שחיטה וכיון דלית בהו היתר לכהנים מועלין בהן בבית הדשן חוץ למחנה היכא דנשרפים מי שונהנה מהן:
עד שיתיך הבשר. עד שיתאכל הבשר דכיון דלשרפה קיימי לא נעשת מצותן עד שיתיך הבשר: העולה. וכל הני דמפרש
במתניתין בקדשי קדשים מיירי: ואין מועלין בעורה. דשל כהנים הוא דכתיב עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה: ומועלין
בבשר עד שתצא לבית השרפה. דכליל הוא: שתי הלחם מועלין בהן משהוקדשו. בקדושת פה: קרמו בתנור. היינו תחילת בבשר עד שוצא לבית השופה. דכליל הוא: מחניה לדום מועלין בהן משהוקרשה. בקרושת פה: קרמו בתנור. היינו תחילת. תיקונו וההיא קרמא חשיבא בהכשר ליפסל כשחיטה דקדשי קדשים והכא לא כתב בלינה משום דשתי הלחם נאכלות לא פחות משנים ולא יותר על שלשה ראם יש ספר שכתוב בלינה קסבר לאחר זמן אכילתן נפסלות בלינה והוכשרו נמי לישחט עליהן את הזבח דכיון דקרמו קרויין לחם: ואין בהן מעילה. דיש בהן שעת היתר לכהנים וכבר נעשת מצותן: ולחם הפנים. נמי בההוא ספר דלא כתב ביה ובלינה היינו טעמא שהרי נאכל משבת ועד שבת והיכא דכתב ובלינה קסבר אם לן לאחר זמן נפסלין: והוכשר. נמי להיסדר על גבי השולתן: קרבו הבזיכין. היינו מכשיריו: ואין בו מעילה. שהותר לכהנים ונעשת